

weide schooner dan een herbarium, — dat een stopflesch een kolk niet geheel kan vervangen, dat opgezette vogels en vlinderdoozen geen levende natuur zijn.

Wel willen we ons vaak met genoemde zaken behelpen en wel kunnen we er zeer veel nut van hebben, maar het streven van elken natuurvriend moest toch eigenlijk mede zijn: het kind (den mensch) in de natuur te brengen en niet brokstukjes der natuur bij het kind. En wordt dit niet wel eens vergeten?

Lintelo.

G. J. MEINEN.

IETS OVER VOGELS.

Niet lang geleden bemerkte ik aan een wijfjesmeerl, die in onzen tuin voedsel kwam zoeken, dat zij dicht in de buurt een of meerdere jongen had.

Op een goeden dag hoorde ik opeens een vogelmisbaar, doch niets verder bespeurende lette ik niet meer op de zaak. Des namiddags echter kwam een mijner kinderen vertellen, dat de tuinman een jonge lijster gevonden had. Het beestje was waarschijnlijk uitvliegende van de schutting gevallen of het nest door een kat verstoord en het jong of de jongen verdreven. Hoe het zij, daar ik vreesde, dat het arme dier een prooi van een der katten uit de buurt zou worden, besloot ik het op te sluiten. Het beestje opnemende maakte het een groot misbaar, waarop spoedig het wijfje aan kwam vliegen en door schreeuwen en om mij heen fladderen, blijkbaar haar angst te kennen gaf.

Ik had het jonge lijstertje in een kistje geplaatst van voren met een deurtje van vlechtgaas afgesloten. Wat ik in een vroegere jaargang van *De Levende Natuur* had gelezen, werd ook hier bewaarheid.

Zeer spoedig kwam, nadat ik mij verwijderd had, het oude wijfje poolshoogte nemen en toen zij 't jong terug vond, bracht zij voortdurend voedsel, dat zij het jong door de tralies toestak.

Dit heeft zij 5 dagen lang gedaan en zou het misschien nog langer gedaan hebben, als ik geen medelijden had gehad met de arme dieren en het jong de vrijheid terug had gegeven. Ik had het deurtje 's morgens op een kier gezet; het jong deed eerst geen moeite er uit te komen en de oude kwam weer voedsel brengen, doch bij een der gelegenheden is het jong met moeder er vandoor gegaan.

Aardig was 't te zien, hoe de moeder de zaak behandelde. Opletend keek zij toe of er ook iemand in de nabijheid was. Was ik er, dan bleef zij zich verscholen houden, door haar stem verriedt het zich echter. Nauwelijks echter was ik weg, of zij wipte op het kistje, dan op het tafeltje waarop het kistje stond en dan fluks het voedsel gegeven en weer weg. Steeds ging het gepaard met een eigenaardige lokstem als om het jong moed in te spreken in zijn gevangenschap.

Nu ik toch over vogels praat, wil ik ook eens iets van mijn kauwtje vertellen. Ik heb een jonge kauw opgevoed en die is thans onze huisvriend of liever tuinvriend, want zoolang men zoo'n vogel niet kan dresseeren als hond of kat om een bepaalde natuurlijke behoefte in den tuin te doen, is er geen sprake van dat »kauw« binnen mag komen. Kauwtje echter vind het in de kamer bijster best, want als hij even de gelegenheid schoon ziet is hij binnen.

Kauw is in vrijheid gedresseerd, d. w. z. hij loopt waar hij wil, maar zijn vleugelveeren zijn wat ingekort, anders zou hij spoedig weg zijn, en volslagen tam zijnde, in de handen van dezen of genen bengel vallen.

Hij is zeer goede maatjes met zijn lotgenoot Poes, d. w. z. poes is eenigszins bang voor kauwtje, want deze pikt hem, als hij de gelegenheid schoon ziet, in de staart en dat vindt poes hoogst ongepast en onaangenaam.

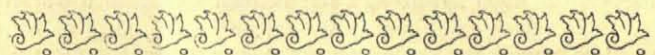
Een paar malen heeft kauw geprobeerd poes tot paard te gebruiken, door op diens rug te gaan zitten. Deze vond dit echter al te familiaar en ging er van door. Poes is wat jaloersch uitgevallen en als kauw een stukje rauw vleesch krijgt, moet poes ook wat hebben en liefst dat wat kauwtje was toebedeeld, zoodat zij een paar keer hetzelfde stukje te pakken hadden en elk aan een eind trok. Poes is wat langzaam van aanpakken en dan is kauwtje er spoedig bij om 't lekkere hapje vlak onder den neus van poes weg te pikken, totdat op een zekere keer poes boos werd en kauw een tik op de kop gaf waar deze echter weinig om maalde en poes doodgewoon als antwoord een pik terug gaf. Sedert is de vriendschap er niet grooter op geworden en in den laatsten tijd negeeren zij elkander zoo wat, doch als kauw de kans schoon ziet heeft zij 't altijd nog op de staart van poes gemunt.

't Zijn leuke dieren. Hij komt getrouw bij mij op de arm zitten en 't kost dikwijls moeite hem weg te krijgen. Hij is een liefhebber van baden. Als hij versch water in zijn bakje krijgt, gaat hij er onmiddellijk in staan of op zijn hurken zitten zoodat zijn buik in het water komt en dan is 't kleppen en proesten dat 't een aard heeft.

Bij zijn opvoeding was ik gewend stukjes brood in zijn waterbakje te doopen en na dat hij dit zeker afgezien heeft, doet hij 't soms zelf ook, zoo zelfs is 't er bij hem ingedrongen, dat hij zijn brood soms legt in een gelijksoortig schoteltje al is er geen water in.

Kieskeurig is hij geloof ik wel, want lang niet alle insecten en andere dieren die ik hem voorhoud eet hij op. Torren, pissenbedden en vliegen lust hij graag, maar *bastaard-rupsen* wil hij niet. Hij pakt ze niet eens aan. Slakken evenmin, maar spinnen dolgraag, aardwormen zoo zoo. Hij slikt ze soms in eens in, maar laat ze soms stil weer uit de hoek van de snavel wegkruipen. Wat hij eigenlijk eet, weet ik niet. Vleesch lust hij wel, maar wil er niet te veel van hebben, hij heeft er spoedig genoeg van. Brood lust hij ook, maar 't meeste laat hij liggen voor de musschen, maar biscuitjes lust hij graag. Zoetemelksche kaas is zijn lievelingskost; ik kan mij heel best begrijpen dat La Fontaine in zijn fabel »de Vos en de Kraai«, de kraai een stuk kaas in de bek laat houden. Mijn kauwtje vindt dat hij er te weinig van krijgt. In 't kort waarde lezers, een tamme kauw is een allergezelligst, aardig dier en goed tuinvriend, vroolijk en vriendelijk.

LEONARD A. SPRINGER.

Vragen en Korte Mededeelingen.

Rotterdamsche Natuurhistorische Club.

Vergadering 25 Juni 1907.

De voorzitter, de heer Haverhorst, opent de vergadering, waarna de heer Dr. v. d. Feen laat rondgaan twee spiritusvoorwerpen, nl. een ex. van *Rana catesbyana*, de z.g. »Bull frog« en de maag van een pelikaan.

De heer Dr. Büttikofer vertoont een kleinen boktor uit een wilg en krijgt enkele inlichtingen daarover; daarna bespreekt hij de zoo eigenaardige Afrikaansche *Lilium chloreosum*.

De heer Buis brengt ter tafel inlandsche ex. van *Stauropus fagi* L. en *Aglia tau* L., uit de pop gekweekt.

De heer Lindemans bespreekt en toont een aantal vlinders uit Kameroen.